

Arrest

nr. 246 989 van 8 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MAERTENS
Stationsstraat 8
8500 Kortrijk**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster is op 10 januari 2019, samen met twee minderjarige kinderen, België binnengekomen in het bezit van een "*laissez-passer*" met een visum type D, geldig tot 30 juni 2019. Zij voegde zich bij haar echtgenoot, de heer T.K.T. Haar echtgenoot werd op 8 december 2017 erkend als vluchteling door de commissaris-generaal.

1.2. Op 17 april 2019 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 25 maart 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/04/2019
Overdracht CGVS: 16/07/2019*

U werd op 20 februari 2020 van 13u36 tot 16u43 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is. Uw advocaat, meester Maertens, was bij het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Eritrese nationaliteit en bent u van Tigrinya origine. U bent orthodox christen. U bent afkomstig uit de Eritrese hoofdstad, Asmara en u woonde steeds in de wijk Biet Maeka. U bent gehuwd met T.K.T. (CGVS ref. (...), O.V. (...)) en jullie hebben samen twee kinderen T.T.N. (geboren op 5 januari 2015) en T.T.Ne. (geboren op 3 september 2017). U verblijft in België samen met uw echtgenoot, die hier erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling en uw kinderen en u beschikt over een verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging.

U bent geboren in Asmara en u liep er school tot en met de elfde graad. In 2008 ging u naar Sawa voor de twaalfde graad. U volgde daarna een boekhoudkundige opleiding van 1 jaar aan de Hamamos school in Sawa. In 2010 werd u in het kader van uw nationale dienst aangesteld als kashouder (cashier) bij Eritel, het Eritrese staatsbedrijf voor telecommunicatie. U werkte op verschillende kantoren van Eritel in Asmara, waaronder ook in het Nakfa House. Na uw dagtaak bij Eritel, diende u 's avonds nog militaire taken te vervullen. U moest plaatsen in bijvoorbeeld Sembel of Biet Gergish in Asmara bewaken. In juni 2013 bent u gehuwd in Asmara. Omwille van uw huwelijk verliet u uw werkpost. U besloot niet meer terug te keren naar Eritel en evenmin nam u uw taak als bewaker nog op. Op 5 januari 2015 werd uw zoon T.T.N. geboren in Asmara. In december 2015 verliet uw echtgenoot Eritrea op illegale wijze. Toen uw man Eritrea verliet, kreeg u een convocatie om u aan te bieden op het kantoor van de administratie. U ging naar de administratie en er werd u gevraagd waar uw echtgenoot was en er werd u gezegd dat hij zich op een specifieke datum diende aan te bieden. U kreeg hierdoor schrik en u besloot Eritrea te verlaten. In januari 2016 verliet u Eritrea. U had geen toelating Eritrea uit te reizen, maar met de hulp van smokkelaars die uw oom voor u regelde, kon u de grens met Soedan overschrijden. U werd door twee Arabischtalige mannen in een Landcruiser samen met uw zoon T.T.N. vanuit Asmara naar Jeref in Soedan gebracht. Uw nicht die in Soedan woont, kwam u er ophalen. U ging vervolgens met uw nicht mee naar de wijk Al-Sahafa in Khartoum en u vervoegde uw echtgenoot in Soedan. U beschikte over een tijdelijke verblijfsvergunning in Soedan. In maart 2017 verliet uw echtgenoot Soedan en vatte hij zijn reis naar Europa aan. Op 31 augustus 2017 diende hij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Het CGVS kende hem het vluchtelingenstatuut toe op 8 december 2017. Op 3 september 2017 werd uw zoon T.T.Ne. geboren in Kharthoum. U verliet Soedan in januari 2018 en reisde naar Ethiopië. U leefde drie maanden in het vluchtelingenkamp Adi Harish en vervolgens verbleef u zeven maanden in Addis Abeba. Tijdens uw verblijf in Ethiopië zette u de nodige stappen om uw echtgenoot in Europa te kunnen vervoegen. Op 19 december 2018 werd aan u een visum afgeleverd en een noodreistitel door de Belgische ambassade in Addis Abeba. Op tien januari 2019 verliet u Ethiopië. U reisde per vliegtuig met een transit via Oostenrijk naar België. U kwam diezelfde dag aan in België en op 17 april 2019 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart afgeleverd op 2 juli 2008 te Asmara, uw origineel geboortecertificaat afgeleverd op 18 mei 2015 te Asmara, uw originele huwelijksakte afgeleverd op 19 augustus 2013 te Asmara, de originele geboorteaktes van uw kinderen, uw originele noodreistitel afgeleverd op 1 januari 2019 en de originele noodreistitels van uw kinderen afgeleverd op 1 januari 2019 en uw visum voor België afgeleverd op 19 december 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Eritrea verlaten hebt uit vrees voor represailles van de Eritrese overheid omwille van het illegaal vertrek uit het land van uw echtgenoot en uw eigen illegaal vertrek. U vreest een gevangenisstraf van onbepaalde duur te krijgen (CGVS, pg 18 en 19). Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo werd vastgesteld dat het door u voorgehouden illegale vertrek uit Eritrea dat de kern van uw asielaanvraag uitmaakt, niet als geloofwaardig kan beschouwd worden. Uw eigen verklaringen omtrent uw illegale vlucht uit Eritrea konden geenszins overtuigen en uw echtgenoot verklaarde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dat u op legale wijze het land verlaten had.

U verklaarde het volgende over de aanleiding van uw vertrek uit Eritrea, de organisatie van uw illegaal vertrek en het verloop van uw illegale uitreis:

Nadat uw echtgenoot Eritrea verlaten had, kreeg u een convocatie van het kantoor van de administratie. U werd opgeroepen omdat uw man zijn bewakingsopdracht in het kader van zijn nationale dienst verlaten had zonder toestemming (CGVS, pg 18). U ging naar het kantoor van de administratie en u werd er gevraagd waar uw man was (CGVS, pg 18). Er werd u ook meegedeeld dat uw man zich op een specifieke datum diende aan te bieden (CGVS, pg 18). U werd bang door deze situatie en besloot Eritrea te verlaten (CGVS, pg 18). Vervolgens gebeurde er niets meer en verliet u zeer spoedig het land (CGVS, pg 18). U zou na uw contact met de administratie uw oom langs vaderzijde ingeschakeld hebben om uw vertrek uit Eritrea te regelen. Uw oom T. die in de Verenigde Staten woont, hielp u om van Asmara naar Soedan te kunnen reizen (CGVS, pg 19). Hij regelde voor u een smokkelaar. U begaf u naar Edaga Hamus, een wijk in Asmara, waar u de smokkelaars ontmoette (CGVS, pg 20). Het ging om twee Arabischstalige mannen wier identiteit u niet kent (CGVS, pg 19). U werd door hen in een Landcruiser naar Soedan gebracht, waar u vervolgens uw nicht ontmoette in Jeref en u uw echtgenoot, die al in Soedan was, vervoegde in Khartoum (CGVS, pg 20 en 21).

Veel meer wist u echter niet te vertellen over uw illegale vlucht uit Eritrea. U legde erg summiere verklaringen af die bovendien onwaarschijnlijk voorkomen gelet op de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. U kon helemaal niet uitleggen welke route u gevolgd hebt om Eritrea uit te reizen (CGVS, pg 19). U zou geen enkele plaats gezien hebben onderweg omdat u zou geslapen hebben in het voertuig (CGVS, pg 19). U kon werkelijk geen enkele plaats noemen die u onderweg tegenkwam (CGVS, pg 19). U kon zelfs niet toelichten op welke plaats jullie de grens met Soedan zouden overgestoken hebben (CGVS, pg 19). Daaromtrent kon u enkel zeggen dat jullie de grens overstaken en dat u niet wist welke wegen of routes ze namen (de smokkelaars), dat ze de weg kenden, dat er geen controleposten waren onderweg en dat jullie rechtstreeks van Asmara naar de grens gingen (CGVS, pg 19). Dat u dermate weinig informatie kunt verstrekken over de afgelegde route om het land uit te reizen komt geheel onaannemelijk over. U zou toch op zijn minst moeten kunnen toelichten op welke plaats u de grens bent overgestoken en hoe het concreet verlopen is om per auto zonder toelating het land te kunnen verlaten. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een uitreisdocument een vereiste is om Eritrea te kunnen uitreizen en dat men zonder dergelijk uitreisdocument niet zonder meer over de weg de grens met Soedan kan oversteken. De grens met Soedan wordt gecontroleerd, er is militaire bewaking van de grens en het aantal grensposten of grensovergangen is beperkt. Er zouden grensovergangen zijn in Talatasher, Adebra, Girmayka en mogelijks ook Omhajer en Karuraj. De vaststelling dat volgens de landeninformatie de militaire bewaking van de grens niet waterdicht is en het wel mogelijk is om ondanks de militaire patrouilles en de controleposten toch nog de grens over te komen al dan niet met behulp van een smokkelaar, neemt niet weg dat u totaal niet kon toelichten hoe en waar u concreet de grens hebt kunnen oversteken. U verklaarde eveneens dat er niets voorbereid was in het geval er een controlepost zou zijn (CGVS, pg 20). Het lijkt onaannemelijk dat u in een context van een illegaal vertrek uit Eritrea met alle risico's die daarmee gepaard gaan per auto en met behulp van twee smokkelaars, geen enkele voorbereiding of plan van aanpak had afgesproken met de smokkelaars in het geval jullie voertuig zou gecontroleerd worden (CGVS, pg 20). Het lijkt ook bijzonder onwaarschijnlijk dat er geen enkele controlepost was onderweg naar Soedan, zoals u beweerde. Daarenboven bleek u niets te weten over de twee smokkelaars die u vervoerd hadden.

U kende hun namen niet en u wist zelfs niet wat hun etnische origine of hun nationaliteit was (CGVS, pg 20). Uw post factum uitleg na het persoonlijk onderhoud (zie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, e-mail van 12 maart 2020), namelijk dat u bijna de hele weg geslapen had, omdat u heel bang was en u ook last hebt van wagenziekte en u op die manier de tijd wilde doven, kan niet volstaan om al deze vaststellingen op te heffen. Het komt daarenboven bijzonder onaannemelijk over dat iemand die zeer angstig is en aan wagenziekte lijdt en ook nog eens samen reist met een klein kind, uw zoon T.T.N. was op dat moment ongeveer 12 maanden oud, bijna de hele weg zou kunnen hebben slapen.

Uw verklaringen over uw illegaal vertrek zijn naast onaannemelijk vaag en summier, ook geheel tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenoot. Hij verklaarde namelijk ondubbelzinnig dat u op legale wijze Eritrea verlaten hebt. Hij verklaarde dat hij niet samen met u reisde omdat hij geen toelating had om te reizen en u wel (CGVS echtgenoot, gehoorverslag van 30 november 2017, pg 23). U had volgens uw echtgenoot een toelating om te reizen die geldig was voor een maand. Nader bevroegd over deze toelating, gaf uw echtgenoot aan dat u uw nationale dienst volbracht, dat u naar Sawa ging, dat u vrijgesteld werd en dat u met het excuus dat u iemand zou willen bezoeken de toelating verkreeg om Eritrea uit te reizen. (CGVS echtgenoot, gehoorverslag van 30 november 2017, pg 23). Uw man verklaarde ook nog dat men om een dergelijke toelating te verkrijgen de nationale dienst moet voltooid hebben, naar Sawa moet geweest zijn en ouder moet zijn dan 25 jaar in het geval van een vrouw. Men zou niet moeten kunnen bewijzen dat men effectief iemand gaat bezoeken in een ander land, maar men zou wel het bewijs moeten neerleggen dat men vrijgesteld is van de nationale dienst. Nog verklaarde uw man dat het type toelating waarmee u Eritrea kon uitreizen niet geldig is voor alle landen, maar enkel voor Afrikaanse landen en vooral voor Soedan en Oeganda. Gevraagd waarom u vrijgesteld was (van de nationale dienst), antwoordde uw echtgenoot dat dit was omdat u gehuwd was (CGVS echtgenoot, gehoorverslag van 30 november 2017, pg 23).

Geconfronteerd met deze flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenoot, bleef u volharden in uw verklaringen. U bleef erbij dat u op illegale wijze Eritrea had verlaten, dat u het land niet illegaal mocht verlaten, dat u niets wist over het document waarover uw man vertelde en dat u zelf uw werk verliet zonder document (CGVS, pg 22). U werd meermaals expliciet geconfronteerd met de informatie die uw echtgenoot verstrekt had in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en de kans geboden alsnog de waarheid te vertellen. U weigerde echter in te gaan op deze kansen om duidelijkheid te scheppen over de omstandigheden van uw vertrek uit Eritrea en het gegeven of u al dan niet vrijgesteld was van de nationale dienst. U kon op geen enkele wijze verklaren waarom uw echtgenoot dergelijke zaken zou gezegd hebben en u bleef erbij dat uw versie de juiste versie was (CGVS, pg 22). Er kan redelijkerwijs niet ingezien worden waarom uw echtgenoot dergelijke omstandige verklaringen zou afleggen over het document waarmee u Eritrea hebt verlaten en op welke wijze u aan de voorwaarden voldeed om een dergelijke toelating te kunnen verkrijgen, onder andere de nationale dienst voltooid hebben, indien er nooit sprake zou geweest zijn van enig uitreisdocument. U werd erop gewezen dat indien er een document was (waarmee u het land kon uitreizen) dat u dan aan de protection officer moest zeggen welk document het was, hoe u het verkreeg en wat het betekent (CGVS, pg 22). Hierop verzocht u om een pauze (CGVS, pg 22). U werd vervolgens de kans geboden om vertrouwelijk te overleggen met uw advocaat, hetgeen u ook deed (CGVS, pg 23). U bleef na het overleg echter nog steeds bij uw verklaringen en u deelde mee dat u tijdens het overleg met uw echtgenoot gebeld had en dat hij niet meer zou weten dat hij dergelijke zaken zou verteld hebben (CGVS, pg 23). Uw loutere verklaring dat uw echtgenoot niet meer zou weten wat hij over u verklaard had, neemt niet weg dat hij effectief de hierboven vermelde verklaringen heeft afgelegd in het kader van zijn persoonlijk onderhoud en kan op geen enkele wijze de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen opheffen.

Na het persoonlijk onderhoud maakte u nog enkele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Het gaat in wezen niet om opmerkingen over de notities an sich, maar wel over een inhoudelijke toevoeging. U tracht namelijk de manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw man alsnog recht te trekken door te stellen dat u aan uw man zou gezegd hebben dat u op legale wijze het land verliet om hem niet ongerust te maken. Dit is niet ernstig te noemen. U hebt tijdens het persoonlijk onderhoud zoals hierboven reeds werd uitgelegd, tal van kansen gekregen om toelichting te geven bij de voorgaande verklaringen van uw man. Er werd u expliciet gevraagd waarom uw echtgenoot zou verklaren dat u op legale wijze het land verliet, indien dit niet het geval zou geweest zijn. U kon geen enkele reden noemen, zelfs niet nadat u al met uw advocaat overlegd had en u uw echtgenoot gebeld had. Indien u werkelijk aan uw man zou verteld hebben dat u op legale wijze Eritrea verliet om hem niet te verontrusten, dan zou u dit al moeten kunnen gezegd hebben tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht biedt op de wijze waarop u Eritrea verlaten hebt. Logischerwijs en alle vaststellingen in acht genomen mag verondersteld worden dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Hierdoor is het evenmin aannemelijk dat de Eritrese overheid u effectief zou willen vervolgen wegens het illegale vertrek uit het land van uw echtgenoot. Het houdt immers geen steek dat de Eritrese autoriteiten u zouden willen opsluiten in de gevangenis omdat uw man deserteerde en het land verliet, maar u dan tegelijkertijd het land zouden laten uitreizen met een toelating.

Wat uw verklaring betreft dat u zonder toelating uw werkpost en bewakingsopdracht in het kader van uw nationale dienst verliet, dient vastgesteld te worden dat u ook op die basis niet aannemelijk hebt weten te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Er kan namelijk geen geloof gehecht aan uw beweerde positie van deserteur. Zoals reeds besproken werd heeft uw echtgenoot expliciet verklaard dat u omwille van uw huwelijk vrijgesteld werd van de nationale dienst, wat een van de voorwaarden vormde voor het uitreisdocument dat u verkreeg. De verklaringen van uw echtgenoot lijken des te aannemelijker, aangezien u er zelf totaal niet in slaagde uit te leggen hoe uw beslissing om zonder toelating de nationale dienst te verlaten uw leven beïnvloedde en er voor u geen enkel gevolg of risico leek aan verbonden te zijn, terwijl er volgens de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier wel degelijk risico's en belemmeringen gepaard gaan met het leven als deserteur of dienstontwijker in Eritrea. Hoewel velen aan vervolging ontkomen en niet iedereen systematisch opgespoord wordt, loopt een deserteur wel degelijk het risico gearresteerd te worden en een effectieve gevangenisstraf te worden opgelegd. Minstens is de bewegingsvrijheid van een deserteur beperkt en kan deze persoon geen beroep doen op publieke diensten. U haalde zelf aan dat u geen problemen kende met de overheid omdat u uw nationale dienst had verlaten zonder toestemming (CGVS, pg 17). U zou nog meerdere jaren zonder problemen in Asmara gewoond hebben, namelijk van 2013 tot uw vertrek in januari 2016, nadat u niet meer opgedaagd was voor uw job bij Eritel en uw opdracht als bewaker (CGVS, pg 16). U kon zich nog verplaatsen in de stad Asmara en u werd niet gezocht door de overheid omdat ze wisten dat u getrouwd was (CGVS, pg 17). Uw administratie stelde u ook geen vragen en u bevestigde dat ze u met rust lieten omdat u een getrouwde vrouw was (CGVS, pg 16). Toen u gevraagd werd hoe het feit dat u de nationale dienst verliet zonder toestemming uw dagdagelijks leven beïnvloedde, stelde u dat het uw dagdagelijks leven niet beïnvloedde en dat er niets was dat u beïnvloedde (CGVS, pg 16). U werd erop gewezen dat dergelijke verklaring weinig aannemelijk overkomt, waarop u uitleg begon te geven over hoe men een rapport zou sturen naar het militair kantoor in Belesa met als gevolg dat men zich niet meer mag aanbieden voor werk (CGVS, pg 22). Vervolgens herhaalde u nog eens dat ze u met rust lieten omdat u een getrouwde vrouw was. U kon kennelijk nog steeds een beroep doen op openbare diensten, gezien u een geboorteakte van uw zoon T.T.N. neerlegde, afgeleverd door het 'Public Registration Office' van de gemeente Asmara. Het gegeven dat uit uw verklaringen geen enkele blijk van enige vrees, belemmering of impact op uw dagdagelijks leven naar voor komt, hoewel u gedurende meerdere jaren als deserteur in Asmara zou geleefd hebben, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw versie van de feiten en wijst erop dat u wel degelijk vrijgesteld was van de nationale dienst en als dusdanig niets te vrezen had van de Eritrese autoriteiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Eritrea. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart, uw origineel geboortecertificaat, uw originele huwelijksakte, de originele geboorteaktes van uw kinderen, uw originele noodreistitel en de originele noodreistitels van uw kinderen en uw visum voor België, wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Deze documenten staven uw identiteit, nationaliteit, gezinssituatie en het feit dat u met een visum vanuit Ethiopië naar België reisde, elementen die hier niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster geeft een korte theoretische toelichting en voert aan dat zij weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Wat *“het door verzoekster zonder toelating verlaten van haar nationale dienstplicht”* betreft, betwist verzoekster de motivering in de bestreden beslissing hieromtrent. Zij licht hierbij toe als volgt:

“5.

Zoals verzoekster in haar persoonlijk onderhoud verklaard heeft, heeft zij van 2010-2013 haar nationale dienst uitgevoerd. Zij heeft evenwel zonder toelating haar nationale dienst verlaten, (stuk 4 p.16)

Verzoekster diende in haar nationale dienst overdag betalingen en rekeningen te verwerken en verkocht tevens simkaarten, 's Avonds was verzoekster werkzaam als bewaker.

Eens verzoekster getrouwd was met haar echtgenoot T.K.T., zijnde in juni 2013, heeft zij de nationale dienst zonder toelating verlaten.

Zij leefde verder in Asmara met haar echtgenoot en was huisvrouw.

Omwille van het feit dat zij haar dienstplicht zonder toelating verlaten had, kon zij zich niet vrij in het land bewegen, haar bewegingsvrijheid beperkte zich aldus tot Asmara.

Zoals verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud ondervond verzoekster evenwel geen directe negatieve gevolgen in haar dagdagelijkse leven door het zonder toelating verlaten van haar nationale dienstplicht, (stuk 4 p. 17)

Dit heeft haar dagdagelijks leven niet beïnvloed, met uitzondering dat zij haar hoe dan ook niet vrij in het land kon bewegen, haar bewegingsvrijheid was dan ook beperkt.

6.

Zoals verweerster in de bestreden beslissing op pagina 3 zelfs stelt, ontkomen er velen aan vervolging en wordt niet iedereen systematisch gecontroleerd, (stuk 1)

Niettegenstaande loopt een deserteur effectief het risico gearresteerd te worden en een effectieve gevangenisstraf opgelegd te krijgen, (zie infra middel 2).

7.

Als getrouwde vrouw kon verzoekster voor de overheidsdiensten onder de radar blijven en was zij in geen geval voor hen een prioriteit, doch neemt dit niet weg dat wanneer verzoekster zou moeten terugkeren naar Eritrea zij in het vizier van de overheidsdiensten zou komen te staan.

De kans voor vervolging is hierbij zeer reëel en terecht nu verzoekster het land eveneens illegaal ontvlucht is.

De vrees van verzoekster voor effectieve vervolging en terechtstelling is dan ook voor geen twijfel vatbaar. Feit dat verzoekster geen dagdagelijkse problemen ondervond in de periode dat zij nog in Asmara leefde doet hier niets aan af.

Het weze herhaald dat verzoekster op dat moment voor de nationale overheidsdiensten geen prioriteit was nu zij een getrouwde vrouw was, zij bleef om die reden als het ware onder de radar.

In elk geval is het zo dat indien verzoekster dient terug te keren naar Eritrea zij niet aan de gevolgen van het zonder toelating verlaten van haar nationale dienstplicht zal ontkomen en dat een gevangenisstraf niet uit te sluiten is, integendeel (zie infra middel 2).

8.

De echtgenoot van verzoekster verklaarde destijds tijdens zijn persoonlijk interview dd. 30.11.2017 een ander verhaal, zijnde dat verzoekster haar nationale dienstplicht zou hebben volbracht en zou zijn vrijgesteld geweest van haar nationale dienstplicht.

Deze verklaring is niet correct. Verzoekster had geen idee waarom haar echtgenoot dergelijke verhaal zou verteld hebben.

De echtgenoot van verzoekster deelde in een kort telefonisch overleg tijdens het persoonlijk interview mee dat hij niet weet waarom hij destijds verteld heeft dat zijn vrouw haar dienstplicht vervuld had, terwijl hij wist dat dit niet het geval was.

Met de verklaring van de echtgenoot van verzoekster (CGVS echtgenoot, gehoorverslag 30 november 2017) kan dan ook geen rekening worden gehouden.

9.

Verzoekster heeft in geen geval een leugenachtige verklaring afgelegd, reden waarom zij ook tijdens het persoonlijk interview in haar verklaring heeft volhard.

Verzoekster wordt afgerekend op het feit dat zij geen nadelige gevolgen zou hebben ervaren bij het zonder toelating verlaten van haar nationale dienstplicht.

Echter kan verzoekster toch niet instaan voor het feit dat in Eritrea niet iedere deserteur systematisch door de overheidsdiensten opgespoord wordt.

Dat verzoekster destijds niet gecontroleerd werd, neemt niet weg dat dit bij haar terugkeer wel het geval zal zijn en dat met alle ernstige gevolgen van dien.

De vrees van verzoekster voor vervolging is zonder meer terecht en dient niet in twijfel te worden genomen.”

Wat haar “vluchtrelaas” betreft, betwist verzoekster de motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over haar illegaal vertrek uit Eritrea. Zij benadrukt dat haar verklaringen hieromtrent niet leugenachtig doch wel de waarheid zijn en licht hierbij toe als volgt:

“11.

Nadat de echtgenoot van verzoekster in december 2015 Eritrea verlaten had, kreeg zij een convocatie van de administratie.

Verzoekster werd door de administratie opgeroepen omdat haar echtgenoot net zoals verzoekster zijn nationale dienstplicht zonder toelating verlaten had en het land illegaal was ontvlucht.

Aan verzoekster werd gevraagd waar haar echtgenoot was en werd meegedeeld dat haar echtgenoot zich diende aan te bieden.

Mede gelet op het feit dat zij eveneens haar nationale dienst zonder toelating verlaten had, boezemde deze gehele situatie verzoekster bijzonder veel angst in.

Nog langer in Eritrea blijven was geen optie meer, verzoekster maakte dan ook de beslissing om net zoals haar echtgenoot het land te ontvluchten.

12.

Via haar nonkel langs vaderszijde, zijnde de heer T., werd het vertrek van verzoekster van Asmara naar Soedan geregeld.

Verzoekster diende zich de dag van vertrek te begeven naar een wijk in Asmara, zijnde naar Edaga Hamus, waar 2 smokkelaars haar zouden ophalen met een Landcruiser.

Voorafgaand aan deze vluchtreis had verzoekster geen enkele bijkomende informatie gekregen, zij werd enkel kort voor het vertrek geïnformeerd over waar en wanneer het vertrek effectief zou plaatsvinden.

Welke route zou worden genomen, hoelang de reis zou zijn en waar de grens zou worden overgestoken werd niet gecommuniceerd. De smokkelaars wisten de weg en wisten hoe zij de controleposten konden vermijden en militaire controles konden ontlopen.

Verzoekster was van zo goed als niets op de hoogte van deze vluchtreis; veel voorbereidingen kon verzoekster dan ook niet nemen.

Verzoekster had deze smokkelaars voorheen nooit eerder ontmoet en kende ze niet. De smokkelaars hebben nooit hun naam gezegd tegen verzoekster. Er was zo goed als geen communicatie met de smokkelaars. De smokkelaars spraken Arabisch met elkaar, doch meer dan dat heeft zij niet over deze smokkelaars te weten gekomen.

Hoe minder zij van deze smokkelaars wist hoe beter, zij ontvluchten het land tenslotte illegaal.

Zoals verzoekster ook op het persoonlijk onderhoud verklaard heeft, heeft zij gedurende de vluchtroute zo veel als mogelijk geslapen.

Verzoekster was immers heel bang en tevens wagenziek; verzoekster wenste dan ook dat zij zo snel als mogelijk samen met haar zoon in Soedan aankwam en heeft om de tijd te doden zoveel als mogelijk geslapen.

Mede gelet op het feit dat verzoekster minder geografisch is aangelegd, weet verzoekster niet welke route de smokkelaars gevolgd hebben en waar zij de grens hebben overgestoken.

Het is onterecht en bovendien compleet willekeurig dat verweerster verzoekster afrekent op het feit dat zij een minder goede geografische kennis heeft.

Het enige wat voor verzoekster van belang was, was dat de vluchtreis zo snel als mogelijk voorbij was.

De momenten waarop verzoekster niet aan het slapen was, kon zij zich niet oriënteren en waardoor zij de route aldus ook niet kan navertellen.

Uit het feit dan verzoekster weinig details kon meedelen over de route mag evenwel niet zomaar de gevolgtrekking worden gemaakt dat haar verklaring leugenachtig zou zijn.

Gezien verzoekster zo goed als heel de route geslapen heeft, is het meer dan begrijpelijk dat zij haar weinig details herinnerd van de vluchtroute.

Bovendien en niet in het minst is de controle van de landsgrenzen tussen Eritrea en Soedan niet sluitend en is het perfect mogelijk de grens over te geraken zonder enige controlepost of militaire patrouille tegen te komen.

13.

Met betrekking tot de vluchtroute van verzoekster zou haar echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 30.11.2017 een andere verklaring hebben afgelegd.

De echtgenoot van verzoekster zou hebben verklaard dat zij legaal het land zou ontvlucht hebben nu verzoekster de toelating had om het land uit te reizen.

De echtgenoot van verzoekster zou niet met haar hebben samen gereisd, nu hij hiervoor niet de toelating had.

14.

Zoals verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud had meegedeeld, is de ze verklaring niet correct, (stuk 4 p.22)

Zij heeft het land in geen geval legaal verlaten. Verzoekster heeft voor haar echtgenoot steeds voorgehouden dat zij op een legale wijze Eritrea zou hebben vertalen/ontvlucht; reden waarom haar echtgenoot dit destijds ook zo aan uw diensten tijdens zijn persoonlijk onderhoud had verklaard. Verzoekster wilde haar echtgenoot immers niet onnodig ongerust maken.

Verzoekster heeft pas nadien aan haar echtgenoot verteld dat zij illegaal met hulp van haar nonkel Eritrea ontvlucht is.

Het land legaal uitreizen was niet mogelijk, verzoekster beschikte niet over het daarvoor vereiste uitreisdocument.

15.

Gelet op de illegale uitreis van Asmara naar Soedan en het feit dat verzoekster zonder toelating haar nationale dienstplicht verlaten heeft, maar haar vrees voor vervolging meer dan terecht.”

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.”

Verzoekster geeft een korte theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat zij zich bij een terugkeer naar Eritrea in een extreem kwetsbare positie bevindt, omwille van het feit dat zij haar nationale dienstplicht zonder toelating heeft verlaten en het land illegaal is ontvlucht.

Verzoekster benadrukt hierbij nog dat haar profiel identiek is aan dat van haar echtgenoot, *“aan wie wel subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend”*. Verzoekster acht het dan ook compleet onduidelijk waarom haar geen bescherming dient te worden gegeven. Zij dient immers zonder meer beschouwd te worden als een deserteur die haar land van herkomst illegaal ontvlucht is.

Verzoekster geeft een toelichting over de situatie van deserteurs en dienstweigeraars en hun familieleden in Eritrea, zoals blijkt uit de door haar toegevoegde informatie (verzoekschrift, stukken 5-7). Zij wijst erop dat Eritreeërs die het land illegaal hebben verlaten bij een terugkeer naar Eritrea een spijtbetuiging kunnen ondertekenen, doch dat dit een schuldbekentenis en de bereidheid om een straf te ondergaan inhoudt. Zij wijst op de toepasselijke straffen. Daarenboven zijn de omstandigheden waarin gearresteerde vluchtelingen worden gevangengehouden erbarmelijk. Aldus acht zij *“[d]e vrees van verzoekster voor vervolging en de willekeur van de Eritrese overheid (...) dan ook meer dan terecht”*.

Verzoekster benadrukt verder, onder verwijzing naar informatie van Amnesty International, nog de schrijnende mensenrechtensituatie in Eritrea, met name het gebrek aan persvrijheid, vrijheid van meningsuiting en religie alsook het aantal gewetensgevangenen, willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, martelingen, langdurige detenties zonder aanklacht of toegang tot advocaten.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal de negatieve gevolgen van haar illegaal vertrek uit Eritrea en het zonder toelating verlaten van de nationale dienstplicht *“verwaarloost”* en *“blind [is] voor de werkelijkheid”*. Verzoeksters vluchtrelaas is wel degelijk samenhangend, geloofwaardig, gedetailleerd en doorleefd. Haar verzoek om internationale bescherming dient dan ook ten gronde te worden beoordeeld in *“die optiek”*. Verzoekster dient te worden erkend als vluchteling, ondergeschikt dient de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, gelet op verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Verzoekster stelt nog dat: *“het is niet omdat verweerster het relaas van verzoekster niet gelooft, dat er geen subsidiaire bescherming aan verzoekster dient te worden toegekend.”*

Uiterst ondergeschikt vraagt verzoekster in ieder geval om het principe van de eenheid van het gezin mee in acht te nemen en te waarborgen.

De commissaris-generaal miskent dit principe in de bestreden beslissing. Verzoekster benadrukt dat zij een belangrijke rol speelt in België als moeder van haar twee zonen en echtgenote van T.K.T. en samen met haar echtgenoot gezinshoofd is.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad en informatie van UNHCR en leidt hieruit af dat het principe van de gezinseenheid een uitbreiding van de internationale bescherming toelaat ten behoeve van familieleden, die “zijdelings” de vluchtelingenstatus kunnen verkrijgen zonder bewijs van persoonlijke vervolging of terwijl die persoon op zichzelf niet voldoet aan de definitie van Vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster besluit hieruit dat zij minstens recht heeft op een afgeleid vorm van bescherming, hetgeen geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij ook in eigen hoofde recht heeft op bescherming. Zij verwijst hiervoor naar haar twee middelen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar echtgenoot T.K.T. van 8 december 2017 en een getuigschrift van identiteit in zijn hoofde van 18 januari 2018 (stuk 3);
- de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 20 februari 2020 (stuk 4);
- een uittreksel uit het EASO-rapport “*Eritrea. National service, exit and return*” van september 2019 (stuk 5);
- het rapport “*Eritrea: Repression without borders. Threats to human rights defenders abroad*” van Amnesty International van 2019 (stuk 6);
- het artikel “*Eritrea: Bescherming voor mensen op de vlucht voor onbeperkte dienstplicht*” van Amnesty International van 1 december 2015 (stuk 7).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een theoretische uiteenzetting over de door verzoekster geschonden geachte bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad merkt op dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen en het volharden in de waarachtigheid van deze verklaringen en de incorrectheid van de verklaringen van haar echtgenoot, en het op algemene wijze minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee doet verzoekster echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing.

Verzoekster volhardt immers in haar verklaringen dat zij Eritrea op illegale wijze verlaten heeft, doch de bestreden beslissing stelde in dit verband terecht vast dat (i) verzoekster lacunaire en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar reisweg, die (ii) eveneens tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar echtgenoot, die verklaarde dat verzoekster op legale wijze Eritrea verliet en (iii) verzoeksters verklaring voor deze tegenstrijdigheden niet kan worden aanvaard.

Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift louter haar verklaringen dat zij van zo goed als niets op de hoogte was in verband met haar vlucht, dat zij de smokkelaars nooit ontmoet had en niet met hen communiceerde, zodat zij hun namen niet verteld hebben en dat zij zo goed als de volledige weg heeft geslopen. Bovendien stelt verzoekster dat zij minder geografisch is aangelegd, zodat zij niet weet welke route de smokkelaars volgden en waar zij de grens overstaken en dat zij zich evenmin kon oriënteren en daarom de route niet kan navertellen. De bestreden beslissing oordeelt echter terecht dat verzoeksters verklaringen op dit punt niet ernstig zijn, gezien van verzoekster redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij voldoende kennis heeft over haar vlucht uit het land van herkomst, zeker in de context van een illegaal vertrek uit het land van herkomst onder de omstandigheden die verzoekster geschetst heeft, en dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat haar verklaringen geloofwaardig overkomen in het licht van de context van een illegaal vertrek uit Eritrea en de risico's die hiermee gepaard gingen, zoals blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 6, nr. 4).

Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing, die bevestigd worden door verzoeksters verklaringen in haar verzoekschrift, is dit echter niet het geval. Het verweer in het verzoekschrift dat de controle tussen de landsgrenzen van Eritrea en Soedan niet sluitend is en het mogelijk is om de grens over te geraken zonder een controlepost tegen te komen doet geen afbreuk aan deze vaststelling dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij haar illegale grensovergang kan toelichten en dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen enkele voorbereiding of plan van aanpak zou hebben afgesproken met de smokkelaars bij een eventuele controle.

Waar verzoekster, ter verschoning van haar lacunaire kennis over haar reisweg, andermaal benadrukt dat zij nagenoeg de hele reis heeft geslapen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat: *“Uw post factum uitleg na het persoonlijk onderhoud (zie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, e-mail van 12 maart 2020), namelijk dat u bijna de hele weg geslapen had, omdat u heel bang was en u ook last hebt van wagenziekte en u op die manier de tijd wilde doven, kan niet volstaan om al deze vaststellingen op te heffen. Het komt daarenboven bijzonder onaannemelijk over dat iemand die zeer angstig is en aan wagenziekte lijdt en ook nog eens samen reist met een klein kind, uw zoon T.T.N. was op dat moment ongeveer 12 maanden oud, bijna de hele weg zou kunnen hebben slapen.”* Verzoeksters bewering dat zij minder geografisch zou zijn aangelegd, biedt evenmin een afdoende verklaring voor haar lacunaire kennis over haar reisweg. Ook van iemand die niet geografisch is aangelegd kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat zij kennis kan nemen van plaatsnamen die zij op haar route tegenkomt en dat zij weet waar zij de grens oversteekt om haar land van herkomst te verlaten, zeker in de context van een illegaal vertrek uit dit land zoals geschetst door verzoekster. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, kan uit verzoeksters vage, lacunaire en ongeloofwaardige verklaringen over haar vertrek uit Eritrea genoegzaam worden afgeleid dat zij de omstandigheden van dit beweerde illegale vertrek niet aannemelijk kan maken.

Verzoeksters volhardt verder in haar bewering dat de verklaringen van haar echtgenoot, dat zij Eritrea op legale wijze verlaten heeft, niet correct zijn en herhaalt haar verklaring dat zij haar echtgenoot dit zo heeft voorgehouden. Zij gaat echter voorbij aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot deze verklaringen niet reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd. Aan deze verklaring kan aldus geen geloof worden gehecht. Dat verzoeksters echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal in 2017 verklaarde dat verzoekster op legale wijze Eritrea verliet, doet dan ook verder afbreuk aan verzoeksters verklaringen over haar illegale vertrek uit haar land van herkomst. Eens verzoekster en haar echtgenoot zich samen in Soedan bevonden, was er immers geen enkele reden meer om over de precieze omstandigheden van het vertrek uit Eritrea leugenachtige verklaringen af te leggen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde positie van ‘deserteur’, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) haar echtgenoot verklaarde dat verzoekster omwille van haar huwelijk werd vrijgesteld van de nationale dienst en (ii) uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat haar keuze om zich te onttrekken van de nationale dienst enige invloed had op haar dagdagelijkse leven, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat er wel degelijk risico's en belemmeringen gepaard aan met het leven als deserteur in Eritrea.

Verzoekster volhardt in haar verzoekschrift in haar bewering dat de verklaring van haar echtgenoot niet correct is, doch de Raad benadrukt, in navolging van de commissaris-generaal, dat dergelijke bewering geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeksters echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal in 2017 zou verklaren dat verzoekster omwille van haar huwelijk vrijgesteld werd van de nationale dienst, indien dit niet het geval zou zijn geweest. De vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot op dit punt ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van verzoekster.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift tevens aan dat zij zich, ten gevolge van haar desertie uit de nationale dienst, niet vrijelijk binnen Eritrea kon bewegen, doch dat zij, zoals zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde, geen directe negatieve gevolgen ondervond in haar dagelijkse leven. Zij herhaalt nog haar verklaringen dat zij als getrouwde vrouw geen prioriteit was voor de overheidsdiensten en meent dat zij niet kan instaan voor het feit dat niet iedere deserteur systematisch wordt opgespoord in Eritrea. De Raad merkt op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit de beschikbare informatie (Landeninformatie, stuk 6, nr. 4) blijkt dat de Eritrese autoriteiten wel degelijk deserteurs trachten op te sporen en te bestraffen, onder meer door het uitvoeren van “*round-ups*” of “*giffas*”, waarbij zij zoekacties

uitvoeren binnen bepaalde wijken of gebieden. De gevolgen voor deserteurs zijn dat zij geen toegang hebben tot openbare diensten en dat hun bewegingsvrijheid sterk beperkt is.

Aldus acht de Raad verzoeksters verklaringen waaruit blijkt dat zij geen negatieve gevolgen kende van haar desertie in haar dagelijkse leven en dat zij nog steeds toegang had tot publieke diensten in strijd met de objectieve landeninformatie en dan ook ongeloofwaardig.

Bijgevolg oordeelde de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij op illegale wijze Eritrea heeft verlaten, noch aan haar verklaringen dat zij bij een gegronde vrees voor vervolging had of zou hebben door de Eritrese autoriteiten omwille van de desertie van haar echtgenoot of haar eigen beweerde, doch ongeloofwaardige geachte, desertie uit de nationale dienst.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Eritrea verlaten hebt uit vrees voor represailles van de Eritrese overheid omwille van het illegaal vertrek uit het land van uw echtgenoot en uw eigen illegaal vertrek. U vreest een gevangenisstraf van onbepaalde duur te krijgen (CGVS, pg 18 en 19). Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo werd vastgesteld dat het door u voorgehouden illegale vertrek uit Eritrea dat de kern van uw asielaanvraag uitmaakt, niet als geloofwaardig kan beschouwd worden. Uw eigen verklaringen omtrent uw illegale vlucht uit Eritrea konden geenszins overtuigen en uw echtgenoot verklaarde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dat u op legale wijze het land verlaten had.

U verklaarde het volgende over de aanleiding van uw vertrek uit Eritrea, de organisatie van uw illegaal vertrek en het verloop van uw illegale uitreis:

Nadat uw echtgenoot Eritrea verlaten had, kreeg u een convocatie van het kantoor van de administratie. U werd opgeroepen omdat uw man zijn bewakingsopdracht in het kader van zijn nationale dienst verlaten had zonder toestemming (CGVS, pg 18). U ging naar het kantoor van de administratie en u werd er gevraagd waar uw man was (CGVS, pg 18). Er werd u ook meegedeeld dat uw man zich op een specifieke datum diende aan te bieden (CGVS, pg 18). U werd bang door deze situatie en besloot Eritrea te verlaten (CGVS, pg 18). Vervolgens gebeurde er niets meer en verliet u zeer spoedig het land (CGVS, pg 18). U zou na uw contact met de administratie uw oom langs vaderzijde ingeschakeld hebben om uw vertrek uit Eritrea te regelen. Uw oom T. die in de Verenigde Staten woont, hielp u om van Asmara naar Soedan te kunnen reizen (CGVS, pg 19). Hij regelde voor u een smokkelaar. U begaf u naar Edaga Hamus, een wijk in Asmara, waar u de smokkelaars ontmoette (CGVS, pg 20). Het ging om twee Arabischstalige mannen wier identiteit u niet kent (CGVS, pg 19). U werd door hen in een Landcruiser naar Soedan gebracht, waar u vervolgens uw nicht ontmoette in Jeref en u uw echtgenoot, die al in Soedan was, vervoegde in Khartoum (CGVS, pg 20 en 21).

Veel meer wist u echter niet te vertellen over uw illegale vlucht uit Eritrea. U legde erg summiere verklaringen af die bovendien onwaarschijnlijk voorkomen gelet op de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. U kon helemaal niet uitleggen welke route u gevolgd hebt om Eritrea uit te reizen (CGVS, pg 19). U zou geen enkele plaats gezien hebben onderweg omdat u zou geslapen hebben in het voertuig (CGVS, pg 19). U kon werkelijk geen enkele plaats noemen die u onderweg tegenkwam (CGVS, pg 19). U kon zelfs niet toelichten op welke plaats jullie de grens met Soedan zouden overgestoken hebben (CGVS, pg 19). Daarom kon u enkel zeggen dat jullie de grens overstaken en dat u niet wist welke wegen of routes ze namen (de smokkelaars), dat ze de weg kenden, dat er geen controleposten waren onderweg en dat jullie rechtstreeks van Asmara naar de grens gingen (CGVS, pg 19). Dat u dermate weinig informatie kunt verstrekken over de afgelegde route om het land uit te reizen komt geheel onaannemelijk over. U zou toch op zijn minst moeten kunnen toelichten op welke plaats u de grens bent overgestoken en hoe het concreet verlopen is om per auto zonder toelating het land te kunnen verlaten. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een uitreisdocument een vereiste is om Eritrea te kunnen uitreizen en dat men zonder dergelijk uitreisdocument niet zonder meer over de weg de grens met Soedan kan oversteken. De grens met Soedan wordt gecontroleerd, er is militaire bewaking van de grens en het aantal grensposten of grensovergangen is beperkt. Er zouden grensovergangen zijn in Talatasher, Adebra, Girmayka en mogelijk ook Omhajer en Karuraj.

De vaststelling dat volgens de landeninformatie de militaire bewaking van de grens niet waterdicht is en het wel mogelijk is om ondanks de militaire patrouilles en de controleposten toch nog de grens over te komen al dan niet met behulp van een smokkelaar, neemt niet weg dat u totaal niet kon toelichten hoe en waar u concreet de grens hebt kunnen oversteken. U verklaarde eveneens dat er niets voorbereid was in het geval er een controlepost zou zijn (CGVS, pg 20). Het lijkt onaannemelijk dat u in een context van een illegaal vertrek uit Eritrea met alle risico's die daarmee gepaard gaan per auto en met behulp van twee smokkelaars, geen enkele voorbereiding of plan van aanpak had afgesproken met de smokkelaars in het geval jullie voertuig zou gecontroleerd worden (CGVS, pg 20). Het lijkt ook bijzonder onwaarschijnlijk dat er geen enkele controlepost was onderweg naar Soedan, zoals u beweerde. Daarenboven bleek u niets te weten over de twee smokkelaars die u vervoerd hadden. U kende hun namen niet en u wist zelfs niet wat hun etnische origine of hun nationaliteit was (CGVS, pg 20). Uw post factum uitleg na het persoonlijk onderhoud (zie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, e-mail van 12 maart 2020), namelijk dat u bijna de hele weg geslapen had, omdat u heel bang was en u ook last hebt van wagenziekte en u op die manier de tijd wilde doven, kan niet volstaan om al deze vaststellingen op te heffen. Het komt daarenboven bijzonder onaannemelijk over dat iemand die zeer angstig is en aan wagenziekte lijdt en ook nog eens samen reist met een klein kind, uw zoon T.T.N. was op dat moment ongeveer 12 maanden oud, bijna de hele weg zou kunnen hebben slapen.

Uw verklaringen over uw illegaal vertrek zijn naast onaannemelijk vaag en summier, ook geheel tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenoot. Hij verklaarde namelijk ondubbelzinnig dat u op legale wijze Eritrea verlaten hebt. Hij verklaarde dat hij niet samen met u reisde omdat hij geen toelating had om te reizen en u wel (CGVS echtgenoot, gehoorverslag van 30 november 2017, pg 23). U had volgens uw echtgenoot een toelating om te reizen die geldig was voor een maand. Nader bevraagd over deze toelating, gaf uw echtgenoot aan dat u uw nationale dienst volbracht, dat u naar Sawa ging, dat u vrijgesteld werd en dat u met het excuus dat u iemand zou willen bezoeken de toelating verkreeg om Eritrea uit te reizen. (CGVS echtgenoot, gehoorverslag van 30 november 2017, pg 23). Uw man verklaarde ook nog dat men om een dergelijke toelating te verkrijgen de nationale dienst moet voltooid hebben, naar Sawa moet geweest zijn en ouder moet zijn dan 25 jaar in het geval van een vrouw. Men zou niet moeten kunnen bewijzen dat men effectief iemand gaat bezoeken in een ander land, maar men zou wel het bewijs moeten neerleggen dat men vrijgesteld is van de nationale dienst. Nog verklaarde uw man dat het type toelating waarmee u Eritrea kon uitreizen niet geldig is voor alle landen, maar enkel voor Afrikaanse landen en vooral voor Soedan en Oeganda. Gevraagd waarom u vrijgesteld was (van de nationale dienst), antwoordde uw echtgenoot dat dit was omdat u gehuwd was (CGVS echtgenoot, gehoorverslag van 30 november 2017, pg 23).

Geconfronteerd met deze flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenoot, bleef u volharden in uw verklaringen. U bleef erbij dat u op illegale wijze Eritrea had verlaten, dat u het land niet illegaal mocht verlaten, dat u niets wist over het document waarover uw man vertelde en dat u zelf uw werk verliet zonder document (CGVS, pg 22). U werd meermaals expliciet geconfronteerd met de informatie die uw echtgenoot verstrekt had in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en de kans geboden alsnog de waarheid te vertellen. U weigerde echter in te gaan op deze kansen om duidelijkheid te scheppen over de omstandigheden van uw vertrek uit Eritrea en het gegeven of u al dan niet vrijgesteld was van de nationale dienst. U kon op geen enkele wijze verklaren waarom uw echtgenoot dergelijke zaken zou gezegd hebben en u bleef erbij dat uw versie de juiste versie was (CGVS, pg 22). Er kan redelijkerwijs niet ingezien worden waarom uw echtgenoot dergelijke omstandige verklaringen zou afleggen over het document waarmee u Eritrea hebt verlaten en op welke wijze u aan de voorwaarden voldeed om een dergelijke toelating te kunnen verkrijgen, onder andere de nationale dienst voltooid hebben, indien er nooit sprake zou geweest zijn van enig uitreisdocument. U werd erop gewezen dat indien er een document was (waarmee u het land kon uitreizen) dat u dan aan de protection officer moest zeggen welk document het was, hoe u het verkreeg en wat het betekent (CGVS, pg 22). Hierop verzocht u om een pauze (CGVS, pg 22). U werd vervolgens de kans geboden om vertrouwelijk te overleggen met uw advocaat, hetgeen u ook deed (CGVS, pg 23). U bleef na het overleg echter nog steeds bij uw verklaringen en u deelde mee dat u tijdens het overleg met uw echtgenoot gebeld had en dat hij niet meer zou weten dat hij dergelijke zaken zou verteld hebben (CGVS, pg 23). Uw loutere verklaring dat uw echtgenoot niet meer zou weten wat hij over u verklaard had, neemt niet weg dat hij effectief de hierboven vermelde verklaringen heeft afgelegd in het kader van zijn persoonlijk onderhoud en kan op geen enkele wijze de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen opheffen.

Na het persoonlijk onderhoud maakte u nog enkele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

Het gaat in wezen niet om opmerkingen over de notities an sich, maar wel over een inhoudelijke toevoeging. U tracht namelijk de manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw man alsnog recht te trekken door te stellen dat u aan uw man zou gezegd hebben dat u op legale wijze het land verliet om hem niet ongerust te maken. Dit is niet ernstig te noemen. U hebt tijdens het persoonlijk onderhoud zoals hierboven reeds werd uitgelegd, tal van kansen gekregen om toelichting te geven bij de voorgaande verklaringen van uw man. Er werd u expliciet gevraagd waarom uw echtgenoot zou verklaren dat u op legale wijze het land verliet, indien dit niet het geval zou geweest zijn. U kon geen enkele reden noemen, zelfs niet nadat u al met uw advocaat overlegd had en u uw echtgenoot gebeld had. Indien u werkelijk aan uw man zou verteld hebben dat u op legale wijze Eritrea verliet om hem niet te verontrusten, dan zou u dit al moeten kunnen gezegd hebben tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht biedt op de wijze waarop u Eritrea verlaten hebt. Logischerwijs en alle vaststellingen in acht genomen mag verondersteld worden dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Hierdoor is het evenmin aannemelijk dat de Eritrese overheid u effectief zou willen vervolgen wegens het illegale vertrek uit het land van uw echtgenoot. Het houdt immers geen steek dat de Eritrese autoriteiten u zouden willen opsluiten in de gevangenis omdat uw man deserteerde en het land verliet, maar u dan tegelijkertijd het land zouden laten uitreizen met een toelating.

Wat uw verklaring betreft dat u zonder toelating uw werkpost en bewakingsopdracht in het kader van uw nationale dienst verliet, dient vastgesteld te worden dat u ook op die basis niet aannemelijk hebt weten te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Er kan namelijk geen geloof gehecht aan uw beweerde positie van deserteur. Zoals reeds besproken werd heeft uw echtgenoot expliciet verklaard dat u omwille van uw huwelijk vrijgesteld werd van de nationale dienst, wat een van de voorwaarden vormde voor het uitreisdocument dat u verkreeg. De verklaringen van uw echtgenoot lijken des te aannemelijker, aangezien u er zelf totaal niet in slaagde uit te leggen hoe uw beslissing om zonder toelating de nationale dienst te verlaten uw leven beïnvloedde en er voor u geen enkel gevolg of risico leek aan verbonden te zijn, terwijl er volgens de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier wel degelijk risico's en belemmeringen gepaard gaan met het leven als deserteur of dienstontwijker in Eritrea. Hoewel velen aan vervolging ontkomen en niet iedereen systematisch opgespoord wordt, loopt een deserteur wel degelijk het risico gearresteerd te worden en een effectieve gevangenisstraf te worden opgelegd. Minstens is de bewegingsvrijheid van een deserteur beperkt en kan deze persoon geen beroep doen op publieke diensten. U haalde zelf aan dat u geen problemen kende met de overheid omdat u uw nationale dienst had verlaten zonder toestemming (CGVS, pg 17). U zou nog meerdere jaren zonder problemen in Asmara gewoond hebben, namelijk van 2013 tot uw vertrek in januari 2016, nadat u niet meer opgedaagd was voor uw job bij Eritel en uw opdracht als bewaker (CGVS, pg 16). U kon zich nog verplaatsen in de stad Asmara en u werd niet gezocht door de overheid omdat ze wisten dat u getrouwd was (CGVS, pg 17). Uw administratie stelde u ook geen vragen en u bevestigde dat ze u met rust lieten omdat u een getrouwde vrouw was (CGVS, pg 16). Toen u gevraagd werd hoe het feit dat u de nationale dienst verliet zonder toestemming uw dagdagelijks leven beïnvloedde, stelde u dat het uw dagdagelijks leven niet beïnvloedde en dat er niets was dat u beïnvloedde (CGVS, pg 16). U werd erop gewezen dat dergelijke verklaring weinig aannemelijk overkomt, waarop u uitleg begon te geven over hoe men een rapport zou sturen naar het militair kantoor in Beleza met als gevolg dat men zich niet meer mag aanbieden voor werk (CGVS, pg 22). Vervolgens herhaalde u nog eens dat ze u met rust lieten omdat u een getrouwde vrouw was. U kon kennelijk nog steeds een beroep doen op openbare diensten, gezien u een geboorteakte van uw zoon T.T.N. neerlegde, afgeleverd door het 'Public Registration Office' van de gemeente Asmara. Het gegeven dat uit uw verklaringen geen enkele blijk van enige vrees, belemmering of impact op uw dagdagelijks leven naar voor komt, hoewel u gedurende meerdere jaren als deserteur in Asmara zou geleefd hebben, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw versie van de feiten en wijst erop dat u wel degelijk vrijgesteld was van de nationale dienst en als dusdanig niets te vrezen had van de Eritrese autoriteiten."

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie over de behandeling van deserteurs in Eritrea en personen die Eritrea op illegale wijze verlaten hebben (verzoekschrift, stukken 5-7), die geen betrekking heeft op haar persoon, is dan ook niet dienstig, gezien verzoekster in gebreke blijft om haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

Verder voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing het principe van eenheid van gezin miskent en dat dit principe een uitbreiding van de internationale bescherming met zich mee kan brengen en dat haar minstens een afgeleide vorm van bescherming dient te worden toegekend.

Zij wijst erop dat zij samen met haar echtgenoot gezinshoofd is in België. De Raad stelt vast dat verzoeksters echtgenoot T.K.T. op 8 december 2017 werd erkend als vluchteling in België.

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het arrest *“Ahmedbekova”* van het Hof van Justitie blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”*, overweging 48 e.v. en 68).

Waar verzoekster verwijst naar informatie van UNHCR, merkt de Raad op dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevat waarop verzoekster zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal of de Raad niet kan worden gedwongen, op grond van deze richtlijnen, om verzoekster te erkennen als vluchteling louter op basis van haar familieband met haar echtgenoot, T.K.T.

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot T.K.T. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie die gemaakt werd in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met T.K.T.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Verzoekster maakt, gelet op de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, immers niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Eritrea omwille van de desertie van haar echtgenoot.

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. De Raad stelt in dit verband nog vast dat verzoekster naar België kwam op basis van een gezinshereniging met haar echtgenoot en dat uit de gegevens in het Rijksregister blijkt dat zij beschikt over een A-kaart geldig tot 4 maart 2021, zodat zij een verblijfsrecht heeft in België van meer dan drie maanden.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing naar de algemene mensenrechtenrechtensituatie in Eritrea is onvoldoende concreet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen wat verzoekster betreft. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M.DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP